

Srpen – září 2013

č. 133

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 21. června – Sv. Aloisia

Drazí věřící,

milost uchování pravé víry vždy byla a je nezaslouženou milostí Boží. Tuto milost však lze ztratit, či oslabit její účinky. K tomu vede uvnitř Církve trojí pokušení.

První je pokušení ke kompromisu s falešnými naukami, zamlčování pravd víry z diplomatických ohledů tak, že to navenek působí jako jejich nevyznávání nebo zapírání. Tento typ „dobře utajené pravověrnosti“ v současnosti velmi často provází indultní kruhy, je tím, co nazýváme indultní mentalitou.

Druhým pokušením je směšování toho, co je pro uchování víry podstatné, se zcela nepodstatnými věcmi nebo se záležitostmi, na které může existovat různý pohled, jako jsou otázky historické, politické, společenské. Obzvláště škodlivé jsou pak soukromé interpretace různých soukromých zjevení, spiklenecké teorie všeho druhu, nekompetentní pojednání o vědeckých oborech, kterým pisatel naprosto nerozumí, apod. To na nezaujatého pozorovatele působí někdy dojmem, že věrnost katolické víře je jaksi nutně provázena, když ne ztrátou duševního zdraví, tak alespoň ztrátou soudnosti a zdravého rozumu.

Třetím pokušením je pak pýcha, která vede k vnitřnímu povyšování se nad druhými lidmi: člověk se považuje za bohumilejšího člověka, než jsou ostatní lidé – ti hříšníci, za lepšího věřícího než ti ostatní. Takto se kdysi stali z bojovníků Makabejských farizeové, a to ve vši pokoře a zbožnosti.

V boji s těmito pokušeními jsme díky našemu zakladateli Msgr. Marcelu Lefebvrovi nezůstali bez pomoci. Skrze něj nám Bůh uchoval církevní prostředky, náš zakladatel nám předal ducha Církve v církevní organizaci Kněžského bratrstva sv. Pia X. To nám však bude k užitku pouze tehdy, když se podřídíme tomuto dědictví, budeme mu sloužit a nebudeme je zneužívat k realizaci vlastních záměrů a idejí.

Nejprve si musíme uvědomit, že jsme dostali milosti k tomu, abychom v těchto nelehkých dobách přečkali při uchování víry; náš zakladatel hovořil v souvislosti s biskupskými svěceními o „operaci přežití“. To není ani diplomatické poslání, ani úkol „obrátit Církev“; jde o prosté svědectví tomu, co Církev vždy a všude učila, co je katolické. V tomto musíme jít příkladem a pomoci těm, kteří se snaží svoji víru uchovat

nebo k ní v milosti hledají a nacházejí cestu. To je ta práce na vinici Páně, každodenní ve skrytosti, jak nám ji ukázal náš zakladatel.

Každý, kdo se chce na tomto apoštolátu podílet, ať je biskup, kněz či laik, musí být připraven se zříci věcí, které odvádějí od podstatného k záležitostem druhotným, a nevnašet do církevního života věci, v nichž je legitimní pluralita názorů, a pod záminkou věrnosti víře z nich činit jakousi quasi povinnost. Klerikům je vymezeno pole působnosti církevními zákony a rozhodnutími představených. Biskup a kněz, který kvůli osobním přesvědčením nebo mimocírkevním či necírkevním aktivitám poškozují apoštolát a pověst Církve, se dopouští velké nezodpovědnosti. Proto si Církev také nepřeje politickou angažovanost kléru, v průběhu 20. století ji postupně omezovala a nakonec zakázala. Rovněž vměšování se do čistě světských záležitostí kněžím nepřísluší, protože to vede k vnášení rivalit ze sekulárního prostředí do církevního života.

Politické a společenské aktivity věřících, jsou-li v souladu s principy víry a křesťanské morálky, jsou legitimní v různorodosti pohledů, které katolická víra umožňuje, nejsou však povinné. Proto propagace těchto aktivit do kostelů a kaplí nepatří, a to v širším slova smyslu – tedy i před kostelem a kaplí, využívání kontaktů získaných při apoštolátu apod. Takové zneužívání apoštolátu působí pohoršení, v některých případech vede až k odchodu některých věřících. Jako kněží se bohužel o těchto věcech, které se zpravidla dějí za našimi zády, dovídáme příliš pozdě.

Pro uchování si církevního ducha je také důležité respektovat hierarchičnost Církve. Hlavou Církve je papež, jemu je podřízena celá církevní struktura. Současná krize Církve je a musí být pro nás nesmírnou bolestí. Rozlišovat a nenásledovat věci, které nejsou v souladu s plností tradice katolické víry, je naší povinností. Ale to nám nedává právo soudit papeže či církevní představené, naopak se s bolestí v srdci musíme modlit, aby šli věrně cestou plnění svých povinností, na tuto cestu se navrátili.

Důležitý je i respekt před církevní hierarchií, která je nám dána v našem Kněžském bratrstvu. Chyby představených, a chyb není prost žádný člověk, nedávají nikomu právo revoluce proti nim a svévolné odepření jakékoliv podřízenosti. Odepření poslušnosti může jít v Církvi jen tak daleko, jak daleko jde jednoznačné zneužití pravomoci ke svádění k hříchu či nevěrnosti víře. Ale i v tomto je třeba se obrátit na nadřízené, nebo, není-li to možné, poradit se se zkušenými kněžími. V tomto ohledu

považuji za nutné připomenout, že internetové stránky, internetové diskuze a hromadné e-maily nejsou vyňaty z povinnosti dodržovat osmé příkázání. Pomluvy a nactiutrhaní jsou velmi závažné hříchy, obzvláště jsou-li namířeny proti kněžím. Zodpovědnost pak nesou nejen ti, kteří je píšou, ale i ti, kteří je na svých stránkách umožňují.

Podřízenost kněžím ve věcech víry, církevní disciplíny a v otázkách pastoračních je pro uchování církevního smýšlení pro věřící nezbytně nutná. Pokud někdo v těchto oblastech něco podniká za zády příslušného kněze, tak, aby se to kněz pokud možno nedozvěděl, tak se podílí na rozvracení církevního společenství. Velmi škodlivé a nebezpečné je svévolné vměšování se věřících do pastorační, protože laici k tomu nemají ani patřičné církevní vzdělání, ani způsobilost, ani kněžskou zkušenost. Život jednotlivých církevních společenství musí být veden pro kapli příslušným knězem, ten je zástupcem Církve a má pro svěřený úkol stavovskou milost. Snaha manipulovat kněze jakýmiisi pastoračními klikami či samozvanými asistenty je průnikem mentality koncilního laicismu.

Jak napsal svatý Pavel, „každý zkoumej sám sebe“ – a nezkoumej, koho pater zase myslel. Napsané se týká všech, i když každého trochu jinak, protože jako každý z nás má své dary, má každý i sklony k rozličným zlořádům.

Nakonec několik slov k praktickému uspořádání našeho apoštolátu. Novým představeným distriktu (superiorem) je k 15. srpnu nově jmenován P. Stefan Frey, dosavadní rektor kněžského semináře v Zaitzkofenu. Priorem v Brně s pravomocí pro apoštolát v celé České republice zůstávám nadále já, kromě Brna budu obstarávat Uherský Brod a České Budějovice. P. Aleš Hakl převezme Prahu, zůstává v Pardubicích a ve Žďáru nad Sázavou. P. Luděk Čekavý nově převezme Frýdek-Místek.

Veškeré záležitosti apoštolátu v dané kapli musí věřící řešit nejprve s příslušným knězem, prior je odvolací autoritou. Kněží, kteří vypomáhají, popř. kněží při zástupech, mohou jednat pouze v neodkladných záležitostech, ale dále věc přenechávají příslušnému zodpovědnému knězi. Výše řečeným nejsou samozřejmě dotčeny pravomoci představených (priora, superiora) do věcí zasáhnout.

Nově založeno bylo občanské sdružení *Credidimus caritati*, které podléhá přímo Kněžskému bratrstvu. Toto bude nositelem všech případných aktivit Kněžského bratrstva v Českých zemích. Na konto

tohoto sdružení lze přispívat na náš apoštolát, na požádání můžeme vystavit potvrzení. Kromě tohoto občanského sdružení řídí FSSPX ještě nakladatelství *Dēdictví Svatováclavské*. Jiné organizace hlásící se k tradici jsou čistě laické, našemu Bratrstvu nepodléhají; tím za ně neneseme žádnou zodpovědnost.

Jako kněží Kněžského bratrstva se nebudeme podílet na aktivitách, které nám nejsou podřízeny. Přirozeně dobré aktivity mohou bez problému probíhat bez kněze (výlety, posezení pod lípou apod.), na mši sv. se pak mohou všichni sejít v našich „kaplích“. Pokud se jedná o aktivity spojené s politickou angažovaností, byť by spojení bylo pouze personální v osobě hlavního organizátora, není vhodné, abychom s nimi byli spojováni.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra 18. září 1977 v Ecône

při oslavě 30. výročí jeho biskupského svěcení

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Moji milovaní bratři!

Moji milovaní přátelé!

Boží prozřetelnost to ve své dobrotě zařídila tak, že tento začátek semestru, tento nový počátek seminárního semestru připadá na výroční den mého biskupského svěcení, které se konalo 18. září 1947 v mém rodném městě. Na přání přátel jsme se rozhodli toto výročí zvláštním způsobem oslavit.

Právě dnes ráno jsme v breviáři četli čtení z Knihy Tobiášovy. Tam je zpráva o tom, jak se Tobiáš za svého mládí, obklopený židy, muži svého kmene, kteří se klaněli zlatým telatům, vytvořeným izraelským králem,

neomylně věrně odebral do chrámu, aby podle Božího nařízení obětoval zákonem předepsané oběti. Tak byl shledán věrným Božímu zákonu.

Nyní doufáme, že také my jsme vůči Bohu věrní, že i my jsme věrní Ježíši Kristu. Tobiáš byl následně odvečen do zajetí v Ninive, kde opět, jak říká Písmo svaté, zůstal oddán pravdě, zatímco se všichni jeho krajané podrobili pohanskému kultu, jenž je obklopoval: *retinuit omnem veritatem* – „pevně se držel pravdy“. Myslím, že nám tu chce Písmo svaté dát ponaučení. A my doufáme, že i my budeme shledáni věrnými jako kdysi Tobiáš, věrný v mládí, věrný později v zajetí. Nenacházíme se dnes též jistým způsobem v zajetí, které nás obklopuje ze všech stran, které se stává všude očividným a které na nás uvalili ti, kdo se podřizují zlému duchu, ve světě a i v nitru Církve, ti, kdo potlačují pravdu, drží ji v zajetí, místo aby ji zjevovali, aby ji ukazovali? Nacházíme se ve světě, jenž je otrokem Satanovým; otrokem všech bludů je tento svět.

Ale my se chceme držet pravdy, chceme ji nadále zvěstovat. A v čem spočívá ona pravda? Máme na ni přednostní právo? Nejsme natolik domýšliví, že bychom mohli říci: My máme pravdu, ti ostatní ji nemají? Ne, tato pravda nepatří nám, nepochází od nás, my jsme ji nevynalezli. Tato pravda nám byla předána, je nám darována, je nám závazně přidělena, žije v Církvi a v celých církevních dějinách. Tato pravda je známá, nachází se v našich knihách, v našich katechismech, ve starých koncilních dekrettech, v rozhodnutích papežů, nalézá se v našem vyznání víry, v Desateru přikázání, v darech, jež nám daroval Pán Bůh: ve svaté mešní Oběti a ve svátostech. Nikoliv my jsme ji vynalezli. Nečiníme nic jiného, než že v této pravdě vytrvale zůstáváme.

Neboť pravda je svou podstatou věčná. Pravda, kterou veřejně vyznáváme, to je Bůh, to je náš Pán Ježíš Kristus, jenž je Bůh, a Bůh nepodléhá žádné proměně. Bůh setrvává ve své neměnné podstatě, jak to říká sv. Jakub: „nec vicissitudinis obumbratio“ (Jak 1,17). Není v Něm ani stínu nějaké změny, v Bohu není ani stínu nějakého obratu. Bůh je neměnný, *semper idem*, „stále tentýž“. On je původcem všeho toho, co se mění, všeho toho, co se ve vesmíru pohybuje, avšak On sám je bez proměny.

A skrze skutečnost, že vyznáváme Boha jakožto Pravdu, vstupujeme do jisté míry skrze pravdu do věčnosti. Nemáme právo tuto pravdu změnit; ona se změnit nemůže, ona se nezmění.

Lidé jsou na zemi proto, aby přijali něco z tohoto světla věčnosti, jež na ně sestupuje, a tím budou mít již na zemi určitým způsobem podíl na

věčnosti. Také oni budou věčně blažení, v té míře, v jaké se připodobní Boží pravdě. Naproti tomu v té míře, v jaké se připoutají k proměnlivému, k věcem podléhajícím změně, své spojení s Bohem ztratí. Ale po blaženosti přece toužíme všichni. Každý člověk vnímá tuto potřebu. Každý člověk má nesmrtelnou duši, která je již nyní na věčnosti; duši, jež sice podle okolností bude blažená, nebo nešťastná, která ale existuje. Nikdy nezemře, to je vyloučeno.

Všichni lidé, kteří se narodili, všichni, kdo mají duši, již vstoupili do věčnosti. Proto potřebují věčné věci, věčnou pravdu, jež je Bůh. Již se nemůžeme této pravdy vzdát; patří podstatně k našemu životu a není nic, co by bylo pro naši existenci důležitější a více rozhodující. Proto lidé hledají věčnou pravdu, neboť v nich tkví bytostná potřeba této věčné pravdy.

A jaké jsou prostředky, jimiž nám náš Pán Ježíš Kristus daroval věčnost, jimiž nám ji zprostředkovává a jimiž nám dává již zde na zemi vstoupit do věčnosti? Když jsem cestoval křížem krázem po zemích Afriky a prosili mě, abych navštívil jejich diecéze, tak jsem často volil jedno téma, které mi bylo velmi milé, velice jednoduché téma, které již často slyšeli, které však pro tyto prosté národy, k nimž jsem měl hovořit, shrnovalo pravdu krátce a srozumitelně. Říkal jsem jim: Co je to za dary, které nám Pán Bůh dal, které nám dovolují mít podíl na božském, na věčném životě a které nám již nyní umožňují přístup do věčnosti?

Jsou to především tři odkazy, které nám daroval Bůh, Ježíš Kristus: papež, nejblahoslavenější Panna Maria a svatá mešní Oběť.

Je to mimořádný odkaz, který nám daroval Pán Bůh tím, že nám dal papeže, tím, že nám dal Petrovy nástupce, tím, že nám dal právě tuto kontinuitu v pravdě, jež je nám udělena skrze Petrovy nástupce, jež nám musí být Petrovými nástupci zajištěna. A zdá se nepochopitelné, že některý Petrův nástupce může jakýmkoliv způsobem ve zprostředkování pravdy, kterou předávat musí, selhat; neboť nemůže opominout, aniž by tím téměř nevypadl z řady papežů, předávat to, co papežové vždy předávali: poklad víry, který nepatří ani jemu, ani ostatním.

Pravda pokladu víry nepatří papeži. Jedná se tu o poklad pravdy, která se vyučovala během dvou tisíc let. A on musí dále předávat tento poklad věrně a bez falšování všem, k nimž má povinnost hovořit, aby jim zprostředkoval pravdu evangelia. V tom není svobodný.

Kdyby však mělo dojít k tomu, že by v důsledku absolutně nepochopitelných okolností, jimž nemůžeme rozumět, jež přesahují naši schopnost chápání, jež překonávají naši představu, nějaký papež, tedy ten, který sedí na Petrově stolci, nějakým způsobem zatemňoval pravdu, kterou má předávat, nebo ji už věrně nepředával, anebo kdyby dopustil, že se rozšíří temnota bludu, takže by tak byla pravda do jisté míry zahalená, potom musíme z celého srdce, z celé duše prosit Boha, aby byl ten, který nám ji musí předávat, osvěcen.

Ale my nemůžeme změnit pravdu, nemůžeme upadnout do bludu, následovat blud jen proto, že ten, jenž má předávat pravdu, je slabý a dopouští šíření bludu kolem sebe. Nechceme být obklopeni temnotou; chceme zůstat ve světle pravdy. Chceme zůstat věrni tomu, co se učilo během dvou tisíc let. Neboť je nemyslitelné, že se mohlo změnit to, co se učilo během dvou tisíc let a co, jak jsem řekl, je částí věčnosti.

Neboť to, co jsme se naučili, je věčnost. Je to Ježíš Kristus, věčný Bůh.

A vše, co je zakotveno v Ježíši Kristu, je zakotveno ve věčnosti.

Nikdy nebude možno změnit Trojici, nikdy nebude možno změnit skutečnost vykupitelského díla Ježíše Krista skrze kříž, skrze svatou mešní Oběť. To jsou věčné věci; ony náleží věčnosti, náleží Bohu.

Jak by mohl někdo na zemi tyto věci změnit? Který kněz by se mohl cítit v právu, aby tyto věci změnil, aby je přetvořil? Nemožné, naprosto nemožné!

Jestliže vlastníme minulost, vlastníme též přítomnost a budoucnost. Neboť je nemožné, rád bych řekl metafyzicky, od věčnosti nemožné, oddělit minulost od přítomnosti a od budoucnosti. Nemožné! Jinak už by Bůh nebyl Bohem! Anebo by Bůh již nebyl věčný! Anebo by Bůh již nebyl neměnný!

Kdyby to byl tento případ, potom by již člověk nemohl ničemu věřit, potom bychom byli zcela v bludu.

Proto bychom měli, aniž bychom se starali o to, co se dnes kolem nás děje, zavřít oči, zavřít oči před tím hrůzným dramatem, které zažíváme, a o to více trvat na našem vyznání víry, na Desateru přikázání, rozjímat o Horském kázání, jež je rovněž naším zákonem, a věrně trvat na svaté mešní Oběti a svátostech, dokud kolem nás zase znovu nezazáří světlo.

To musíme činit, a ne propadat hněvu a zlé zahořklosti, vnitřnímu postojí, který by neodpovídal postojí našeho Pána a Spasitele, který by se nedal uvést do souladu s láskou.

Zůstávejme, vytrvejme v lásce, modleme se, trpme, přijímejme všechny zkoušky, všechno, co nás potká, všechno, co jen na nás Pán Bůh sešle. Dělejme to jako Tobiáš: ti jeho jeji všichni opustili, klaněli se zlatým telatům, modlám pohanů; on ale zůstal věrný.

A přece, nemusel si právě on myslet, že se možná, protože ve věrnosti zůstal zcela osamocen, odchýlil od pravdy? Ne, on věděl, že se nemůže změnit to, co Bůh naučil jeho předky. Boží pravda byla jistá a nemohla se změnit. Také my se musíme opírat o pravdu, která je Bůh, včera, dnes i zítra: „Jesus Christus heri, hodie et in saecula“.

A proto bych vám rád řekl toto: Uchovejme si důvěru v papežství, uchovejme si důvěru v Petrova nástupce, pokud je pravým Petrovým následníkem. Pokud by však z jakéhokoliv důvodu neměl být svému úřadu dokonalým způsobem věrný, potom musíme zůstat věrni věrným Petrovým nástupcům, a ne tomu, jenž by již nebyl věrným Petrovým nástupcem. To je rozhodující, neboť také on má povinnost nám zprostředkovávat poklad víry.

Druhým odkazem je nejblahoslavenější Panna Maria.

Ona, nejblahoslavenější Panna Maria, zůstávala stále beze změny. Mějte na paměti, jak je nemožné, aby nejblahoslavenější Panna Maria někdy změnila své pojetí ohledně božství Ježíše Krista, svého božského Syna, ohledně oběti na kříži, kterou na sebe musel vzít, ohledně díla vykoupění. Mohla by se kdy nejblahoslavenější Panna Maria odchýlit ve své víře byť jen o jednu čárku? Mohla by ve kterémkoliv okamžiku svého života chovat pochybnost, upadnout do bludu? Mohla pochybovat o božství našeho Pána Ježíše Krista, mohla pochybovat o Nejsvětější Trojici, ona, jež byla přece naplněna Duchem Svatým? Nemožné, nemyslitelné!

Ona se nacházela již zde na zemi ve věčnosti. Silou své víry, své neměnné, hluboké víry, zůstala nejblahoslavenější Panna Maria naprosto neotřesitelná. O tom není možná žádná pochybnost. Tuto nejblahoslavenější Pannu Marii musíme snažně vzývat, abychom si od ní, od „Virgo fidelis“, Panny věrné, vyprosili nezlomnou věrnost.

Nenechme se strhnout vším povykem, který nás obklopuje. Zůstaňme věrni jako nejblahoslavenější Panna Maria.

A v souvislosti s nejblahoslavenější Pannou Marií bych chtěl dodat něco, co se mi v dnešní době jeví jako důležité. Člověk neustále slyší říkat:

Matka Boží řekla to, Matka Boží řekla ono, Matka Boží se zjevila zde, sdělila oné osobě toto poselství. Samozřejmě se nevyslovujeme proti možnosti, že nejblahoslavenější Panna Maria může předávat poselství osobám dle své volby. Ale v současnosti žijeme v době, která od nás vyžaduje nejvyšší opatrnost; zde musíme být velmi nedůvěřiví.

Místo, které má nejblahoslavenější Panna Maria v teologii Církve, ve víře Církve, stačí, jak si myslím, tisíckrát k tomu, abychom ji po Ježíši Kristu milovali nejvíce, více než všechny tvory, a měli k ní hlubokou, neustálou, každodenní úctu.

Není nutné, abychom se neustále utíkali k poselstvím, u nichž si naprosto nejsme jisti, zda pocházejí od nejblahoslavenější Panny Marie, nebo ne. Nemluvím o zjeveních, která jsou Církvi oficiálně uznaná. Ale ve vztahu ke zvěstem, které dnes všude slyšíme, musíme být velmi opatrní. Stále znovu ke mně přicházejí osoby nebo dostávám sdělení, která jsou mi údajně určena z pověření Matky Boží nebo z pověření Ježíše Krista; jedno poselství odtud, jiné odjinud. Je naším velkým přáním, abychom jednoho dne měli nejblahoslavenější Pannu Marii mezi sebou. Ale ona je beztak mezi námi, to víme, ona je s námi. Je přítomna při každé svaté mešní Oběti, nemůže se odloučit od kříže našeho Pána Ježíše Krista. Naše úcta k nejblahoslavenější Panně Marii musí být hluboká a dokonalá, nesmí být ale nikdy závislá na nějakém privátním poselství.

A konečně ještě třetí odkaz našeho Pána Ježíše Krista: svatá mešní Oběť.

Bůh sám, Ježíš Kristus, se pro nás vydává skrze eucharistickou Oběť. Co by mohl konat krásnějšího? Co by mohlo být jiného, k čemu jinému bychom měli tolik lnout jako ke svaté mešní Oběti? Často říkám svým seminaristům: Jestliže snad je Kněžskému bratrstvu sv. Pia X. vlastní také nějaká zvláštní spiritualita – přesto to není moje přání, aby si pro sebe nárokovalo vlastní spiritualitu, jako kdybych tím chtěl vylepšit svaté zakladatele řádů, jako například sv. Ignáce, Dominika a Vincence z Pauly, kteří chtěli vtisknout svému společenství zvláštní pečeť, pečeť, kterou bezpochyby v době, v níž žili, chtěla Boží prozřetelnost –, myslím si pouze, že pokud naše Kněžské bratrstvo sv. Pia X. nese zvláštní pečeť, potom je to úcta ke svaté mešní Oběti.

Kéž by byly náš duch, naše srdce, naše celé bytí uchváceny tímto velikým tajemstvím svaté mešní Oběti. V míře, v níž toto velké tajemství

svaté mešní Oběti a nejsvětější Eucharistie lépe chápeme, jak velmi jsou obět' a svátost, tyto dvě velké skutečnosti svaté mešní Oběti, vzájemně spojeny, a v míře, v jaké se do těchto věcí ponořujeme, také lépe rozumíme tomu, co je kněžství, a chápeme velikost kněžství. Neboť ono je niterně, chtěl bych říci metafyzicky, spojeno se svatou mešní Obětí. Toto pochopit je v dnešní době nanejvýš důležité.

To potřebujeme, moji milí přátelé. Je pro nás nezbytné, abychom byli ovládnuti touto spiritualitou; avšak nejen naši kněží, nýbrž také naši řádoví bratři, naše řádové sestry a všichni laici, všichni naši milí věřící, kteří jsou zde přítomni. Musíme mít ke svaté mešní Oběti větší úctu než kdy předtím, neboť ona je základem, základním kamenem naší víry.

V té míře, ve které již svaté mešní Oběti nevěnujeme tuto úctu, v míře, v níž z této Oběti činíme pouhou hostinu, v míře, v jaké k nám nacházejí přístup protestantské myšlenky, v té míře ničíme své svaté náboženství.

Téměř se vám neodvažuji jako příklad popsat to, co se odehrálo v Chile během tří dní, které jsem tam strávil. Ale protože na to právě myslím, chci vám to přesto říci, abych vám ukázal, k jakému až stupni se snížil pojem svaté mešní Oběti, dokonce u nejvyšších osobností katolické hierarchie. V průběhu našeho pobytu v Santiagu de Chile se na televizní obrazovce objevila koncelebrace, kterou vedl světící biskup ze Santiagu de Chile. Sám jsem toto televizní vysílání neviděl, bylo mi však popsáno četnými lidmi, kteří byli u toho. Světící biskup byl obklopen patnácti či dvaceti kněžími, kteří s ním koncelebrovali. Během této koncelebrace vysvětlil světící biskup věřícím, tedy všem těm, kteří jej viděli v televizi, že toto je hostina, a že tudíž nevidí důvod, proč by se při této hostině nemělo kouřit. A také sám během této koncelebrace kouřil!

Tak daleko se tedy došlo! K takovému ponížení, k takové svatokrádeži může dospět biskup, před celým svým věřícím lidem! Je to neslýchané, nepochopitelné! Za přestupky tohoto druhu by se mělo konat celé roky pokání, toto je nepředstavitelné pohoršení. Ale ukazuje nám, kam až může člověk dojít, jestliže již netrvá na pravdě.

Musíme tedy střežit svatou mešní Obět' jako zřítníci oka, musíme na ní trvat jakožto na tom, co je nám nejdražší, naší úcty nejhodnější, nejsvětější, nejvíce božské. V tom spočívá smysl a bytí tohoto semináře.

Budete moci o tomto semináři slyšet všechno jen myslitelné; budou jej ze všech stran kritizovat: seminář je takový, seminář je onaký, v semináři se rozhodlo toto, v semináři se rozhodlo ono. Vůbec o ničem se nerozhodlo. Vůbec nic se nezměnilo. Seminář zůstává tím, čím je. Bude i

nadále tím, čím byl a kvůli čemu byl založen. Seminář zůstává katolickým seminářem. A daruje-li mi Bůh další léta, nebude se na semináři nic měnit. Spíše zemřu, než abych něco změnil na katolickém učení, jež se v semináři musí vyučovat.

Chceme zachovat víru; chceme vychovávat katolické kněze, a sice, jak jsem to právě vysvětlil, prostřednictvím tří hlavních pilířů katolické Církve: papeže, Matky Boží a svaté mešní Oběti. To jsou zde v Ecône základy naší úcty k Bohu.

A ať se již stane cokoliv, s pomocí Boží milosti nebudeme provádět žádné změny. Ať si potom kdokoliv říká, co chce: Seminář se změnil, seminář zahájil nový směr, seminář udělal to, seminář udělal ono. To vše přichází od ďábla, protože ten chce seminář zničit. Je naprosto jasné, že nemůže snést katolické kněze, že nemůže snést žádné kněze, kteří mají víru.

Nyní však existují více či méně ve všech zemích, především však ve Francii – to musíme bohužel říci – mezi těmi, kdo si chtějí uchovat katolickou víru, takové roztržky, že se nevyhnutelně šíří pomluvy, nactiutrhaní, přehánění, nesmyslné a nespravedlivé podsouvání. Nezapývejme se tím. Nechme je mluvit a jednejme správně, řiďme se vůlí Boží, jak to chce katolická církev, přičemž budeme pokračovat v tom, co činili naši předchůdci a předkové, co Tridentský koncil požadoval po biskupech, přičemž zachováme ten druh vzdělávání, které se kněžím vždy poskytovalo; a budeme mít jistotu, že jsme v pravdě. To je vše. Buďme stále dobré mysli, vytrvejme ve víře.

Kdybychom zde však neměli učit pravé víře, potom mě opusťte, kdybych vás nevyučoval v katolické pravdě, potom odejděte, milí seminaristé, nezůstávejte zde! K tomu jste povinni. Jestliže však učím katolické víře, jestliže je zde vyučována, potom nám dejte důvěru. Vždyť máte k dispozici celou knihovnu, abyste si ověřili, zda vás učíme katolické víře, nebo ne.

Podnikneme všechno pro to, aby se zde i nadále katolická víra neporušeně vyučovala, abyste tuto pravdu, jež je tak plodná milostí a životem, mohli také nést dále, neboť pravda je též pramenem života, pramenem milosti. My všichni potřebujeme tento život, věřící po něm touží.

Proč mě odevšad prosí o kněze? Protože věřící žízňají po pravdě, žízňají po nadpřirozeném životě, po tomto božském životě, po této věčnosti, k níž se ubírají.

Čerpejme tedy hlubokou důvěru z toho, co Církev vždy konala, nikoliv důvěru v arcibiskupa Lefebvra. Já jsem jen ubohý člověk jako všichni ostatní; v žádném případě se neopovažuji tvrdit, že jsem lepší než ostatní, právě naopak, nevím, proč mi Pán Bůh daroval celých třicet let biskupství. Lidsky řečeno, býval bych dal přednost tomu, abych působil v Gabunu jako prostý misionář, zcela odříznutý od světa, a neznal bych všechny ty problémy, které na mě dolehly během mého třicetiletého episkopátu.

Ale Pán Bůh to tak chtěl a Pán Bůh nám nadále sesílá zkoušky a nechává nás nést kříž. Je-li to Jeho vůle, kéž se nám tak stane. Nesme dále kříž. Jestliže na nás Bůh vloží kříž, pak jej nesmíme opustit. Nesmíme opustit Ježíše Krista, právě naopak! Musíme Jej následovat.

Proto, moji milí přátelé, zůstaňte věrni, buďte věrni Ježíši Kristu, věrni nejblahoslavenější Panně Marii, věrni papeži, nástupci Petrovu, pokud se jako Petrův nástupce projevuje, neboť tím on přece je a toho potřebujeme. Nepatříme k těm, kdo se chtějí odloučit od autority Církve, od Petrova nástupce. Ale nepatříme ani k těm, kteří se chtějí odloučit od dvoutisícileté církevní tradice, od Petrových nástupců dvou tisíciletí.

Vybrali jsme si. Rozhodli jsme se být poslušni nauky papežů během dvaceti staletí a nemůžeme věřit, že ten, jenž sedí na Petrově stolci, nechce všechny tyto skutečnosti učit; to přesahuje schopnost našeho chápání. Pokud by tomu tak i přesto bylo, potom ho tedy bude soudit Bůh. My se však nemůžeme podrobit bludu jen proto, že řetěz Petrových nástupců vykazuje trhlinu.

Chceme zůstat věrni Petrovým nástupcům, kteří nám předávají poklad víry. A tím jsme věrní také katolické Církvi. Zůstaneme-li v katolické Církvi, potom nebudeme moci dát příležitost ke schizmatu. To je nemožné, neboť v míře, v níž se přidržujeme právě této dvoutisícileté tradice Církve, této dvoutisícileté víry Církve, je nemožné, abychom byli příčinou schizmatu. To nám právě dává onu jistou záruku, že vlastníme přítomnost i budoucnost, jak jsem předtím řekl: „Jesus Christus heri, hodie et in saecula“. Není možné oddělit minulost od přítomnosti a budoucnosti. Opíráme se o minulost a jsme si tak jisti, že máme v rukou také přítomnost a budoucnost.

Mějme důvěru, prosme nejblahoslavenější Pannu Marii o její ustavičnou pomoc ve všech nebezpečích. Ona je hrozná jako sešikované vojsko [Pís 6,9].

Ona, která pod křížem Ježíše Krista prožila mučednictví, ona je Královnou mučedníků! Jak bychom se mohli zdráhat následovat nejblahoslavenější Matku, jak bychom mohli pohrdnout tím, abychom byli s naší nejblahoslavenější Matkou stejně tak připraveni prožít mučednictví, aby dílo vykoupení pokračovalo?

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA SRPEN – ZÁŘÍ

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (2. a 4., od září 1., 3. a 5. v měsíci chorální a po ní svátostné požehnání)
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 8.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 8.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
15. 8.	– 17.30	– Svátek Nanebevzetí Panny Marie – svěcení bylin
6. 9.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 9.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 9.	– 17.30	– Sv. Pia X. – hlavního patrona Bratrstva
28. 9.	– 10.00	– Svátek sv. Václava
29. 9.	– 10.00	– Sv. Michaela arch. – patrona bratří Bratrstva
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

4. a 18. 8.		
1., 15. a 29. 9.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

4. a 18. 8.
1., 15. a 28. 9. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

11. a 25. 8.
8. a 22. 9. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

SPOJIL, Pod Habřím 56

15. 8. – 17.30 – Svátek Nanebevzetí Panny Marie – svěcení bylin

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

11. 8.; 8. a 22. 9. – 10.00 – Mše sv. (chorální)
25. 8. – 17.30 – Mše sv. (chorální)

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

11. a 25. 8.
1. a 15. 9. – 17.30 – Mše sv. (chorální)

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

*Dům kultury, Dolní 183/30, vstup levým bočním vchodem – v průběhu
Mše sv. bude zamčeno*

10. a 24. 8.
7. a 21. 9. – 16.00 – Mše sv. (chorální)

Svatoprokopská pouť

17. srpna – odchod na Sázavu z Chocerad od kostela v 10.00 hod.

Svatováclavská pouť

Stará Boleslav – 21. září – ca. 12.30 hod. Mše sv.
Odchod do Staré Boleslavi od kostela ve Víně v 9.00 hod.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Č.Ú. **258469826**

Kód banky: **0300**